

Costa Brava musical (1)

«Va ser Platja d'Aro la que va acumular, a partir dels 50 i sobretot als 60 i 70, una activitat més profusa»

RAMON MORENO

Abans que això dels festivals acaparés l'oferta lúdica de les nits d'estiu, bars, discoteques i llocs d'oci organitzaven gales i concerts estiuencs. Clar que era una època de desenvolupament del turisme i uns temps en què les actuacions en directe no estaven perseguides per llei.

De tots els indrets de la Costa Brava, va ser Platja d'Aro la que va acumular a partir de finals dels anys 50, i, sobretot, els anys 60 i 70, una activitat més profusa a les xafogoses nits d'estiu. El periodista Xavier Castellón ha resseguit la història de les discoteques i sales de festa de Platja d'Aro al llibre Nits d'Aro, un imprescindible document històric, però també social i musical d'una època en què la música era alguna cosa més que música.

Platja d'Aro als anys 70 es va convertir en una de les capitals de la música disco. Són ja mítics els noms de Tiffany's, Paladium, Maddox o Pachà, que esdevingueren discoteques referencials a Europa de moltes nits d'estiu i en autèntics temples de la música de ball. Però els orígens d'aquest tipus d'oci nocturn cal situar-los a finals de la dècada dels 50 amb locals com el Cielito Lindo o el Fiesta.

Aquells primers locals d'oci nocturn es crearen, a finals dels anys 50 i principis dels 60, amb la voluntat d'aprofitar i fomentar les incipients fornades de turistes que arriben a la Costa Brava.

Oferien «ball i espectacle espanyol», amb xous com el titulat Acentos de España i amb artistes flamencs com Niño Orihuela, Manolita Paz o un primerenc Manolo Escobar, que iniciava la seva popular carrera artística. Com diu Xavier Castellón, «el flamenc i la cançó espanyola van tenir una forta presència a Platja d'Aro en aquells anys en què el typical spanish era el que, aparentment, reclamaven els turistes».

Del flamenc i la cançó espanyola es va passar a la música ye-yé i a locals com el Flamingo, un local en format night-club que havia de convida amb les noves discoteques adreçades al públic més jove, com Tiffany's i Maddox. Antonio Gades, Camilo Sesto o la marselesa La Chunga van ocupar no poques nits d'aquells estius de finals del franquisme, abans que esclatés la bombolla progressiva i els joves amb els cabells llargs transformessin els locals nocturns en discoteques.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/30/costa-brava-musical-1/796623.html?utm_source=rss